

1000 Vissen

Thé Lau

1000
Vissen

ILLUSTRATIES
SYLVIA WEVE

Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

Oorspronkelijk uitgegeven door Uitgeverij Brokaat, 2007

© Thé Lau, 2007/2014

© Lebowski Publishers, Amsterdam 2014

© Illustraties: Sylvia Weve

Omslagontwerp: Dog and Pony

Auteursfoto: © Paul Tolenaar

Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2135 8

ISBN 978 90 488 2136 5 (e-book)

NUR 301

www.lebowskipublishers.nl

Lebowski Publishers is een imprint van Dutch Media Books bv

Inhoud

Het Grote Ajax	7
De moord- en brandbuurt	13
Anatomische kennis	18
Arend	23
Café Passage	27
Lijn 22	34
Juli	39
Jazz	41
Binnenvaart	44
Perzik	47
Zomer	55
Engel	59
Poëzie	62
Sammie en Celeste	64
Onweer	70
Reggae Night	72
Noblesse oblige	82
Zorgen	87
Herfst	94
Sneeuw	98
Vuurwerk	102

Het Grote Ajax

Er komt een dag dat de pik niet meer zichtbaar is onder de bolling van de buik. Naar het schijnt dient het zich voor het eerst aan onder de douche. Van boven naar beneden kijkend moet je hem, zonder dat je je buik inhoudt, kunnen zien. Lukt dat niet, dan is de tijd van training of verval aangebroken. Experts hebben mij hierover ingelicht.

Twee derde van de mannen in de kroeg is ver voorbij dat stadium. Zelfs voorovergebogen blijft het lid uit zicht. Van de weeromstuit dragen ze hun buiken trots voor zich. Loshangende kleurige overhemden over de bolling geknoopt, biertje in de hand.

Alsof het ze niets kan schelen. Gelooft u het?

Het is geen gezicht, maar alles went.

Wel valt op dat de magere bezoekers veel zachter spreken dan de dikkerds, die de neiging hebben hun stem te verheffen.

De mannen hier werken veelal in de bouw, hun vrouwen achter de bar. Ze vormen een mooie symbiose van dorst.

Ben is een potige metselaar. Met de buik vooruit, zijn kaalgeschoren kop uitdagend geheven, komt hij binnen. De harde staalblauwe ogen van de killer die hij eens is geweest blikken giftig rond. Hij is grofgebekt, zelfs naar de plaatselijke maatstaf. Theatraal spreidt hij zijn handen en spuit zijn tekst.

‘Krijg de bloedverziende tyfusteringkanker.’

Vanuit de keuken beent Iris, de eigenaresse van de kroeg, snel naar de bar.

‘Hé geile, hou jij je ’s effe in!’ Haar scherpe stem snerpt door de ruimte. ‘Ach wat,’ zegt Ben, ‘we magge toch wel effe lol maken. Een geintje.’ Iris zet haar handen in haar zij. Haar ogen fonkelen.

‘Ja, ik ken die geintjes van jou. En direct al mijn klanten weg vanwege die grote waffel van je.’

Achter de bar slaat Peggy, de ogen zorgvuldig opgemaakt achter de brillenglazen, het tafereel hoofdschuddend gade.

Bianca daarentegen, Bianca die vandaag assisteert omdat het druk is vanwege de jaarlijkse viswedstrijd, staat te schuddebuiken van het lachen.

‘Ach Iris, laat hem nou. Hij heeft vandaag gewoon zijn dag niet.’ ‘Waarom dan wel niet?’ wil Iris van Ben weten. Altijd als ze een vraag stelt is er een wantrouwige ondertoon hoorbaar, zeker wanneer het antwoord van Ben moet komen.

‘Ik heb een lekkie koppakking. Bloedverzeking!’

‘Ik dacht dat je zulke problemen nooit had met een besneden uitlaat,’ zeg ik bijdehand, tegen mijn gewoonte in.

Ben laat deze opmerking een moment tot zich doordringen en begint dan onbedaarlijk te lachen.

‘Da’s een goeie, ouwe, hoe kom je daar nou weer op.’ Hij slaat zo hard op mijn schouder dat ik bijna van de barkruk val.

‘We hadden het laatst over je besnijdenis, weet je nog,’ zegt Peggy, ‘toen zei je ook dat je *overall* kaal was. Je wilde het nog laten zien.’

‘Dat willen we helemaal niet zien, pannenkoek.’ De stem van Frits, die met zijn kolossale lichaam op de hoek van de bar zit, raspt door de ruimte. Prompt wordt hij overvallen door een lachbui die in akelig hoesten overgaat.

‘Tuinboon,’ brengt hij er met moeite uit. Als hij eindelijk is uitgehoest, zegt hij nog: ‘Lovely boy,’ met de sonore basstem van de sergeant uit *O moeder wat is het heet*. Honderden keren hebben we hem dit horen zeggen.

‘Heeft hij hier zijn broek uitgetrokken?’ informeert Iris op scherpe toon. ‘Dat gebeurt natuurlijk altijd weer als ik er niet bij ben.’

Aan de bar kijken de klanten elkaar aan, alsof ze zich afvragen of Iris erbij wil zijn als Ben zijn broek uittrekt, of dat ze het niet wil hebben in haar zaak.

‘Niet opgewonden raken Iris, hoor.’ Ben lacht besmuikt. ‘En als je het toch wordt, denk eraan, rechtsom draaien. Niet linksom, dan wordt het zuur.’

Hulpeloos heft Iris haar armen en beent terug naar de keuken.

Al die tijd staat Berend – de uitbater van de kroeg en echtgenoot van Iris – als een boeddha achter de bar onverstoord glazen te poetsen. ‘Vrouwen,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Je hebt gelijk, pannenkoek,’ zegt Frits.

‘Mja,’ zegt Berend. Hij wil nog iets zeggen, maar op dat moment komt Arend binnen. Hij maakt een geagiteerde indruk.

‘Omar heeft net een vis van 37 centimeter gevangen!’ roept hij.

‘Da’s nog steeds 1 centimeter minder dan ik daarstraks,’ zegt Berend. Arend kijkt teleurgesteld.

‘Ja maar,’ zegt hij, ‘Omar komt uit het Rifgebergte en heeft nog nooit eerder gevestigd.’

‘Het is ook een beetje een kwestie van geluk hebben, tuinboon,’ zegt Frits.

Alle klanten brommen instemmend, zo’n beetje als het Britse Lagerhuis.

‘Ja, als je bij het vissen geen geluk hebt, ken je het wel schudden,’ zegt Ben.

‘Helemaal waar, pannenkoek,’ zegt Frits. Hij leegt zijn biertje in één teug en zet het glas op de bar ten teken dat hij het bijgevuld wil hebben.

Barrie en Sandra komen de kroeg binnen. Allebei dragen ze biljartkeus in foedraal. Ze lijken een hitteam van de maffia, temeer daar ze overwegend in zwart zijn gekleed.

‘Goedemiddag fijne snuiter,’ roept Frits, ‘en fijne snuiterin.’

‘Afschrijven,’ roept Barrie hoewel er op dat moment niet wordt gebiljart.

‘Snuiteres, kan je ook zeggen,’ zeg ik – vandaag ben ik niet te stoppen. ‘Dat is chiquer. Als het verschil tussen baronin en barones. Een baronin hoort op een boerderij, want het lijkt op boerin, een barones hoort op een bordes.’

‘Je hebt helemaal gelijk, fijne snuiter,’ zegt Frits verveeld. ‘Tuinboon. Lovely boy,’ voegt hij er gewoontegetrouw aan toe.

‘Nou, gelijk, gelijk,’ zegt Berend.

‘Zeg maar niets meer,’ zingt André Hazes op de achtergrond.

‘Ik heb de grootste vis!’ Opgewonden rent Omar de kroeg binnen.

‘Rechtsom, niet linksom,’ mompelt Ben.

‘De grootste vis!’ Omar kan zijn geluk niet op.

‘Mm, dat zullen we nog weleens zien,’ zegt Berend met getuited lippen, zeker van de overwinning. ‘Voorlopig is de mijne 1 centimeter langer.’

‘Hé geile,’ zegt Omar, die Ben in het oog krijgt.

‘Geile!’ roept Ben. ‘Geile zegt ie!’

Tot nu toe heeft Marco niets gezegd. Al die tijd stond hij geleund tegen het biljart, maar nu verheft hij zijn stem.

‘Er is hier maar één geile, en dat ben ik, met mijn goddelijke lichaam,’ zegt Marco. ‘Geil als het Grote Ajax,’ voegt hij eraan toe. ‘Met Cruyff.’

‘Ach, hou toch eens op over Cruyff,’ zegt Barrie, die wil biljarten.

‘Kroeiif!’ roept Omar.

‘De grootste,’ zegt Marco met gezag.

Berend tapt zijn eerste pilsje van de dag en neemt een ferme slok. ‘De grootste, dat is die van mij,’ zegt hij kalm.

‘Wát,’ zegt Omar.

‘De grootste, die is van mij,’ herhaalt Berend.

‘Wat je zegt, geile,’ mompelt Omar.

‘Vis,’ zegt Berend.

‘Je moet er een beetje geluk mee hebben, tuinboon.’ Als gewoonlijk begint Frits in herhaling te vervallen.

Er valt een korte stilte.

‘Zeg, Berend,’ zegt Barrie, ‘ik speelde gisteren tegen die Dennis van der Verf, met die enorme puntneus, weet je wel, en die –’

‘Die met dat geblondeerde haar bedoel je. Die heet niet Van der Verf, maar Van der Werf, die speelt een heel behoorlijk balletje en –’

‘Van der Verf omdat hij zijn haar blond geverfd heeft,’ zegt Barrie ongeduldig, ‘maar nou zag ik dus gisteren dat hij ook van die rock-’n-rollschoenen heeft, met van die scherpe punten. Dus ik zeg tegen hem, ik heb weleens gehoord dat iemand op zijn hond gaat lijken, maar dat iemand op zijn schoenen gaat lijken, dat is toch wel –’

‘Heb je gewonnen, van die Van der Werf?’ vraagt Berend.

Barries gezicht betreft. Hij zegt niets.

Alleen Berend merkt op dat Marco naar de wc gaat.

‘Die Marco,’ zegt Berend, ‘die grijpt dat wijf gisteravond zo om haar schouder in haar tiet.’

Hij doet voor hoe Marco dat wijf zo om haar schouder in haar tiet grijpt, en de tepel masseert. ‘Wat een randdebiel. “Mijn goddelijke lichaam, mijn goddelijke lichaam,” zegt ie ook nog. En zij tegen mij: “Gebeurt dat vaker in jouw zaak?” Ook een slok op natuurlijk, anders laat een wijf zich nooit zomaar in haar tietten knijpen. Lijkt mij. Ik zeg: “Nou, je

bent er zelf bij, moppie.” Kijkt ze me aan!’

Een elegant geklede, onbekende dame komt door de openstaande deuren van de serre binnen en begeeft zich aarzelend naar de bar. Dankzij de strategische ligging komen hier wel vaker mensen informeren naar een adres, of voor een pakje sigaretten.

‘Kan ik u helpen?’ zegt Berend beleefd, maar met opgetrokken wenkbrauwen.

‘Zou ik hier even kunnen bellen?’ vraagt de vrouw op verlegen toon. Berend wijst naar achter.

‘Linksaf, de wc in. Het geile, pardon, Grote Ajax achterna.’

De moord- en brandbuurt

Vuilnis is noodzakelijk maar deprimerend. Zoals alles wat onafwendbaar is, hoopt het zich op. Verbeeld in een stapel aan de nek dichtgeknoopte grijze zakken. Een massagraf vol dood en verrotting, verfrommelde reclamefolders, verscheurde liefdesbrieven, woedend versnipperde deurwaardersexploaten en akelige geheimen. Wat moet je ervan denken? Ik weet het niet. De oude man naast me weet het wel. Als een schim is hij verschenen. Schimmen zijn hier overal, dus kijk ik er niet van op. Het weinige haar dat hem rest strijkt hij soepel over zijn schedel. Dan wijst hij op een hondendrol vlak bij de stapel zakken. Hij kijkt naar mij met waterige kraaloogetjes.

‘Moet je nou kijken,’ zegt hij. ‘Dat is toch geen manier van doen.’

‘Ja, het is inderdaad een rare manier van doen,’ zeg ik en neem hem eens goed op. Zijn kop heeft een uitdrukking van humor, en iets halsstarrigs. Hij past perfect in het leven hier in de buurt.

‘De mensen staan er niet bij stil. Ze doen maar, met die honden. Ik heb zelf ook een hond, en die doet zijn behoefte, meneer, maar ik schep dat op en doe het in een zakje en gooi dat netjes weg. Dat ken toch ook?’ Vrolijk kijkt hij me aan.

Ik knik.

‘Afijn, we hebben weer effe lekker kennen kankeren,’ zegt

de man. Hij geeft me een hand, draait zich om en verdwijnt om de hoek.

Het is tien stappen van mijn huis.

Globaal – hoewel, van een globe spreekt hier geen mens die bij zijn volle verstand is – bestaat de buurt uit drie delen. Zoals Gallië vroeger. Drie delen van wat op zichzelf een arrondissement is binnen de grenzen van een samenleving die zich graag als wereldstad beschouwt.

Waar de grenzen van Gallië in vijftig voor Christus door de Atlantische Oceaan en drie rivieren werden bepaald – de Garonne, de Rhône en de Seine – worden de grenzen hier getrokken door het IJ, een kanaal, een winkelstraat en een spoorlijn.

Het water bepaalt de noordgrens. De zuidgrens wordt gevormd door het spoor, waarover treinen van minuut tot minuut rommelend, krijsend en gierend de weg naar buiten bezingen. Naar Lutaetia, Gallië onder andere. Twee verticale lijnen doorsnijden het gebied – de winkelstraat in het westen, de vaart in het oosten. De wijk waarin ik al vijftien jaar in en uitadem ligt daartussenin. Ik voel me meer verwant met het gedeelte achter de vaart dan met de andere kant, de wijk achter de winkelstraat. Dat komt door de straatnamen. Achter de winkels, waar de stad uitloopt in het havengebied, verwijzen de straten naar de wat grauwe gemeenten in het noordwesten. Krommenie, Assendelft. De Zaanstreek in het algemeen.

Bij ons dragen de straten de namen van zeehelden. Van Diemen, Bontekoe, Tasman. Namen die omslagen van jongensboeken sierden en getuigen van een Hollands verleden dat door nostalgische geesten als eigen en dus beter wordt bestempeld.

Persoonlijk deel ik die gevoelens niet. Die zeelieden moeten hebben gedacht in termen als *nieuw*, *kans* en *nóg beter*.

Nederland deed het fantastisch in die dagen, maar je moest wel gek zijn om aan boord van die schepen te stappen en je leven te wagen als je niet de overtuiging had dat heel de horizon ongehoorde buit herbergde. Eldorado. Goud en vrouwen. De echo van het andere, rampzalige verleden, dat van de mannen die de noordelijke doorgang zochten, klinkt door aan de overkant van de vaart. Van Barentsz is een muurschildering te zien aan de doorgangsweg die langs het water naar het station voert, vanwaar de treinen langs de zuidkant weer naar buiten denderen.

De wijk is een soort anker, binnen al dat heen en weer gedraaf. En her en der, aan weerszijden van de vaart, de pakhuizen. Over het water zijn de namen er tijdens een renovatie afgeschraapt, aan deze kant hebben ze hun identiteit behouden. Serdang, Langkat, Deli, Medan, Binjeij en Ladoean. Namen die herinneren aan een verleden van ronkend succes. Een Gouden Eeuw. Een verleden waarin de route langs het zuiden was veroverd en de Indië waren ingenomen, vanwaar de goederen nog eeuwen later naar hier werden vervoerd.

Die namen zijn een echo van de weg naar buiten, van grootse ondernemingen in verre streken, geteisterd door onvoorstelbare ontberingen. Meestal met succes beloofd, soms strandend in de dood. Een verleden van geuren, kleuren en weelderige penseelstreken.

Tegenover Serdang, Langkat en Deli is er nieuwbouw. De straatnamen daar hebben gebroken met het verleden. Henk Currière, een verzetsheld, wordt daar geëerd.

Achter de blokken ligt een Suikerplein. De gevels zijn in schaduw gehuld. Heel de bouw, met zijn rechte hoeken en lijnen, doet denken aan Mondriaan op een sombere dag, met een smoezelig palet. Waren ze geschilderd door Mondriaan op een vrolijke dag, zou het wel zeer contrasteren met de roestbruine tinten van het verleden.

Niettemin kan ik me de huidige bewoners makkelijk voorstellen als personages op schilderijen van Jan Steen, zoals ze op de bankjes zitten of in groepjes staan te praten. De mutsen van weleer nu baseballcaps en hoofddoekjes.

In hun huizen ouders, ooms en tantes afgebeeld op vergeelde foto's, waarop de meisjes altijd lachen omdat ze anders ongewild zijn. De jongens lachen ook, vanwege de meisjes.

Als de Jantjes vóór hun tocht naar Indië.

Ooit werd de buurt de 'Moord- en brandbuurt' genoemd, misschien een gevolg van de Duistere Drieenheid van koopvaardij, haven en misdaad. Die laatste twee, daar merk je nog wel eens wat van, als de politie uitrukt in de richting van de loodsen bij de Houthaven, de laatste jaren één voor één verlaten en dus perfect geschikt voor duistere praktijken. Drugs. De buurt schijnt ervan te gieren.

In het huis naast het mijne is onlangs een wietplantage opgerold. Geüniformeerde agenten kwamen in ganzenpas naar buiten met kisten gevuld met plantjes, aarde en al. Dat was grappig om te zien, die dienders als kleine tuinders. Langs mijn neus weg vroeg ik wat er aan de hand was. 'Wietplantage,' zei een agent kort, een kistje in zijn armen.

Ik wist daar al jaren van. De kelders van vier belendende panden waren doorgebroken om maximaal rendement uit de onderaardse plantage te halen. De man die al die panden bezat was een niet al te frisse, juridisch gezien, hij rook naar illegale streken. Maar tegen de agent deed ik of mijn neus bloedde.

'Goh, een wietplantage,' zei ik, 'wie had dat nou kunnen denken.'

De agent liep nurks door, met zijn kistje.

'Bij de politie houwen ze niet van sjouwen,' zeggen ze in de kroeg. De bouwvakkers in het bijzonder.

Intussen lijken de pakhuizen na hun glorieuze verleden mees-
tentijds te slapen. Hun geur van muskaatnoten, kruidnage-
len, trassi, komijn en gember is vervlogen. In de dalende zon
dommelen ze in Indisch roze weg en dompelen zich onder in
oude dromen.

Binnen het huizenblok hoor je de verdwaalde echo van een
onbeholpen trompet. Een aarzelende piano die door open-
slaande deuren naar buiten zweeft. Een huilend kind, beant-
woord door de sussende stem van de moeder, en door een
ander huilend kind. In mei janken de krolse katten. Vogels
zingen en piepen. De grote kastanje ruist op het plein van wat
ooit een school was. Nu herbergt het gebouw kunstenaars, die
van de klaslokalen ateliers hebben gemaakt.

Het lijkt een hippiecommune, maar is dat niet.

Schilders zijn zakelijker dan men denkt.

In loom tempo wordt het avond. Schaduwen vallen. Hei-
melijkheid sluipt rond. Hartstochten sluimeren. Haat gloeit.
In de verte blaft een hond.

Ik herinner me de oude man, de vuilniszakken en de hond-
dendrol.

Meneer, u heeft volkomen gelijk. We hebben effe lekker
kennen kankeren. En de mannen hier in de buurt sjouwen
zakken cement over drempels. Werken zich dood, zoals ik een
van hen laatst heb horen zeggen. En in de buurt is geen plaats
meer voor legendarische waagstukken zoals die van Barentsz
en Bontekoe.

Anatomische kennis

Het is vroeg op de avond. De buurt eet. Vlees, veel vlees. De kroeg is gesloten, ik ben uitgeweken naar een andere zaak. Bij Van de Putte zijn de lampen gedimd, voor een gezellig effect. Met een zekere lusteloosheid oefen ik moeilijke biljartstoten. Cor van de Putte zelf staat achter de bar glazen te poetsen. De enige andere klant is een politiemann van het wijkbureau, wiens dienst erop zit. In burger aan de bar drinkt hij een bier-tje. De stilte wordt alleen verbroken door het botsen van de biljartballen. Een serieus café doet niet aan muziek.

Cor van de Putte is een geboren kastelein. Hij heeft een dikke stierennek, fletsblauwe ogen en gemillimeterd haar. Onder zijn enorme buik wordt de broek op zijn plaats gehouden door kleurige bretels. Die worden door zijn vrouw Sjane uitgekozen, evenals de gesteven witte overhemden die hij gelaten draagt. Sjane is de dochter van een beroepsmilitair en nogal een dragonder, maar het is aan haar te danken dat ze een eigen zaak hebben. Ze staat op discipline. De voornaamste interesses van Cor zijn eten en drinken. In de eerste van de twee passies krijgt hij van Sjane alles wat zijn mannenhart begeert, in de laatste wordt hij zeer kort gehouden. Dat heeft tot gevolg dat hij het woord 'whisky' uitspreekt op een toon als geldt het een verloren geliefde, die hij nog een enkele keer ziet en dan vluchtig en in beheerst geniep kust. De enkele keer dat Sjane niet in de zaak is raakt Cor hem overigens voor twee. Maar normaal gesproken heersen rust en orde.

Hij achter de bar, zij in de keuken. Cor tapt bier met een afgemeten, economische beweging. Kelkjes jenever schenkt hij zoals dat hoort, tot de drank boven de rand van het glas bolt. Hij morst nooit. Als hij niets te doen heeft, leunt hij met een zware hand op de tap. Kortom, in zijn werk heeft hij het meesterschap bereikt. Een geliefkoosde uitspraak van Cor van de Putte is: 'Ik bemoei me daar niet mee. Ik ben niet zo slim.' Dat zegt hij wanneer er aan de bar discussie is uitgebroken over kwesties als deze. Mogen vrouwen in Nederland nou stemmen of niet? Of, wat zeuren die Turken nou over woonruimte, iedereen weet toch dat ze in Turkije in hollen wonen? Na een walgelijke kindermoord is het hele café unaniem van mening dat de doodstraf weer ingevoerd dient te worden, weg met dat softe gedoe! Deze en meer van dergelijke gewichtige zaken. Of Cor nu wel of niet slim is, laten we in het midden. In elk geval is hij verstandig genoeg om zich niet in het politieke debat te mengen. Dat getuigt van een vooruitziende blik, want die gesprekken gaan soms tot sluitingstijd door en worden na een uur of wat knap vermoeiend.

Feit is dat je Cor kan zien denken. Het proces kost hem grote moeite. De aderen in zijn hals zwellen op. Een diepe rimpel plooit zich tussen wat ooit zijn wenkbrauwen zijn geweest, zijn lippen persen zich op elkaar en soms lijkt het of er elk moment een stoompluim uit zijn oren zal komen, vanwege oververhitting van het brein. Cor is het vleesgeworden motto dat de dichter ooit voor een kastelein heeft geschreven:

'Ik ken niet, daarom kan ik.

Als ik wel zou kennen, zou ik niet kunnen.'

Op dit moment staat Cor te denken. Niet alleen kun je zien dat hij denkt, maar meestal ook wat hij denkt. Hij overpeinst het volgende: 'Het is hier verdomd stil en hoewel ik er geen spat zin in heb, is het mijn plicht als kastelein een beetje gezellig te zijn en een gesprek met mijn klant aan te knopen.

Maar waar zou ik in godsnaam over moeten praten? De politiek, dat wordt niks. Dat weten we uit ervaring. Bovendien, het interesseert me geen barst. Het moet iets zijn wat ons beiden aangaat, alleen dan krijg je een goed gesprek. Ik moet een onderwerp zien te vinden waar we allebei verstand van hebben. Iets in de sfeer van ons werk.'

Cor van de Putte ontspant. Hij heeft het. Hij opent zijn mond en spreekt als volgt: 'Wat ik nou wel eens zou willen weten is, hoeveel mag je nou eigenlijk drinken voor je een bekeuring krijgt.'

Ik zie hoe de agent lichtjes in elkaar zakt. Het is duidelijk dat een gesprek met Cor, zeker over dit onderwerp, het laatste is waar hij behoefte aan heeft na een dag hard werken op het bureau.

'Nul komma vijf promille,' zegt hij.

'Ja,' beaamt Cor, blind voor de weerzin van de man, 'dat weet ik ook wel. Maar wat ik wil weten hoeveel dat nou is in termen van drank. Hoeveel glazen bier, of jenever.'

'Nou,' zegt de agent, 'dat verschilt per persoon, maar in het algemeen moet je denken aan twee glazen bier, of een enkele borrel.'

Een mengsel van geschrokken verbazing en lichte verontwaardiging tekent zich af op het gelaat van Cor.

Het blijft enige tijd stil.

'Dat is ook niet veel,' zegt hij uiteindelijk.

'Tja,' zegt de agent, en wijst op zijn glas.

Op het biljart krijgen mijn missers de overhand. Een eenvoudige trekstoot ketst erbarmelijk. Mijn blik kruist die van de agent. Onzichtbaar voor Cor rolt hij met zijn ogen.

'Je moet weten, ik ben zelf ook wel eens aangehouden,' vervolgt Cor. 'Dat was op de fiets,' voegt hij er haastig aan toe, alsof hij bang is alsnog ter plekke geverbaliseerd te worden, 'en toen stelde die agent een vraag die ik niet goed begreep.'